

вѣдитъ му. Баронитѣ сѣ заплашили съ смъртъ всѣки, който помогне на императора да излага напраздно живота си.

Той повтаря заповѣдитѣ си. Тогава Хюгъ отмѣта на лѣвото си рамо тежката сабя. Франсоа развѣва хоругвата. Анри сваля наличника си, стисва копието подъ дѣсната мишница. Стегнатъ отъ юздата, Байаръ подрипва, издигайки високо глава въ въздуха.

Изведнѣжъ българитѣ почватъ да се огъватъ, лѣвото и дѣсното имъ крило се отдръпватъ назадъ. Следъ мигъ тѣ полетяватъ обратно като ято чучулиги подгонени отъ ястреби. Бързитѣ, дребни коне на куманитѣ бѣгатъ като опънати стрели по посока на планината.

Императорътъ издига до уста своя рогъ отъ слонова костъ и свири за преследване. Дългиятъ звукъ зове къмъ подвигъ и саможертва. Сърцата тръпнатъ въ буйна тревога. Цѣлата конница на рицаритѣ се спуща въ вихренъ бѣгъ подиръ врага.

— Уловиха се най-сетне! — шепне тържествуващъ Борилъ. Защото въ подножието на планината чакаха скрити още десетъ негови отряда кумани и власи.

Ала въ сѣщия мигъ предъ авангарда му еква оглушителенъ звънъ на орѣжие, зовъ отъ трѣби и кларинети, яростни и мощни виковете.

— Монжоа! Фландрия! Божи Гробъ!

Какво бѣ това? Борилъ прехапва устни въ смъртна тревога. Лицето му става бѣло като платно.

Тѣ падаха сами въ клопката, която бѣха устроили на латинитѣ. Сами ги бѣха научили на своитѣ бранни изкуства. Правъ бѣше катепанъ Рекирадъ, когато искаше да ги нападнатъ още следъ поражението при Верей!

Отрядитѣ на маршалъ Жофруа дьо Вилхардуенъ излизатъ отъ засадата си, заграждатъ пътя на врага, нахвърлятъ се върху самото главно ядро на Борила.

Изненадани и смутени, българитѣ се втурватъ отъ всички страни къмъ царя, мѣчейки се съ отчаяна съпротива да го спасятъ отъ пленъ. Въ това време пристига преследващата латинска конница. Всички се смѣсватъ въ